

Φθιώτιδος Συμεών: «Ορθοδοξία σημαίνει: έρχου και ίδε!»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Φθιώτιδος

Στον Ιερό Μητροπολιτικό και Καθεδρικό Ναό Ευαγγελισμού της Θεοτόκου Λαμίας εορτάστηκε σήμερα η Κυριακή της Ορθοδοξίας υπό του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Φθιώτιδος κ. Συμεών, σε απευθείας μετάδοση από τηλεοράσεως, ραδιοφώνου και διαδικτύου και με την παρουσία του Βουλευτή Φθιώτιδος κ. Γεωργίου Κοτρωνιά, της Αντιπροέδρου του Δημοτικού Συμβουλίου Λαμιέων κ. Νάγιας Φαρδή, του Αντιδημάρχου κ. Δημητρίου Κυρίτση, της Διοικητού των Π.Υ. ΒΙ. ΠΕ. Λαμίας Αντιπυράρχου Γιαννούλας Γιάννη, Αξιωματικών του Στρατού και της Αστυνομίας, εκπροσώπων φορέων και

συλλόγων και πλήθους πιστών.

Στο κήρυγμά του ο κ. Συμεών, μεταξύ άλλων, χαρακτηριστικά ανέφερε:

```
<span data-mce-type="bookmark" style="display: inline-block; width: 0px; overflow: hidden; line-height: 0;" class="mce_SELRES_start"></span>
```

«Σήμερα μας αξιώνει η αγάπη του Θεού, να εορτάσουμε όχι απλώς ένα ιστορικό γεγονός, όχι απλώς ένα κομβικό γεγονός μέσα στην ιστορία της Εκκλησίας μας, μέσα στην σωτηριώδη της πορεία μέσα στον κόσμο, αλλά κυρίως να εορτάσουμε ένα πνευματικό γεγονός, το οποίο σχετίζεται άμεσα με τη δική μας πνευματικότητα, το οποίο συνδέεται άρρηκτα με τη δική μας μαρτυρία μέσα στην Εκκλησία, μέσα στην κοινωνία, μέσα στον κόσμο.

Η Κυριακή της Ορθοδοξίας έρχεται και φέρνει μπροστά μας το ερώτημα, του τι είναι Ορθοδοξία και πώς ζει κανείς στην Ορθοδοξία και πώς εκφράζει κανείς την Ορθοδοξία και πώς πρεσβεύει κανείς την Ορθοδοξία και πώς φανερώνει κανείς την Ορθοδοξία μέσα στον κόσμο, γιατί ασφαλώς οι αλήθειες της ζωής δεν βρίσκονται στα λόγια, δεν βρίσκονται στις διακηρύξεις, δεν βρίσκονται στις διατυπώσεις, δεν βρίσκονται σε φιλοσοφίες, δεν βρίσκονται σε ιδεολογίες, αλλά η αλήθεια φανερώνεται μέσα από τα πράγματα. Η πραγματικότητα της ζωής μας, «ή τῶν πραγμάτων ἀλήθεια», είναι αυτή, η οποία φανερώνει την πίστη μας.

Εορτάζουμε λοιπόν σήμερα ένα γεγονός πολύ σημαντικό και πολύ σπουδαίο και το πρώτο, το οποίο θα πρέπει να αναλογιστούμε με αφορμή τον ιστορικό πυρήνα του γεγονότος είναι, ότι η Ορθοδοξία οπωσδήποτε δεν είναι μία εύκολη υπόθεση, δεν είναι μία επιπόλαιη υπόθεση. Συναντούμε πολλούς ανθρώπους και σήμερα επειδή διάβασαν κάτι στο διαδίκτυο, επειδή άκουσαν κάποια στιγμή κάποιον γέροντα ή κάποιον «χαρισματικό» κληρικό ή επειδή άνοιξαν ένα βιβλίο ή ένα περιοδικό να αποφαίνονται για την Ορθοδοξία, να έχουν κρίση και άποψη και μάλιστα απόλυτη πολλές φορές ωσάν οι ίδιοι να είναι μία ολόκληρη Οικουμενική Σύνοδος, να φέρονται ως Πάπες και αυτοί σαν τον δήθεν αλάθητο Πάπα και να εκφέρουν κρίσεις, απόψεις, θέσεις.

Αν όμως ανατρέξουμε λίγο σε αυτό το γεγονός της Εικονομαχίας, το οποίο ξεκίνησε το 726 μ.Χ. και για πολλά χρόνια ταλαιπώρησε την Εκκλησία μας σε σημείο το 754 μ.Χ. όπως γνωρίζετε να συγκληθεί μία ψευδοσύνοδος, η Σύνοδος της Ιέρειας, η οποία αντί να καταδικάσει την Εικονομαχία υπερασπίστηκε την Εικονομαχία και έτσι η ταλαιπωρία, αντί να λήξει και τα τραύματα να επουλωθούν, αντί το ψέμα να σταματήσει, το ψέμα έγινε κατεστημένη κατάσταση, οι πάντες πίστεψαν στο ψέμα και όχι στην αλήθεια, γιατί δεν είναι εύκολο να διακρίνει κανείς εύκολα την αλήθεια. Σε κάθε εποχή οι άνθρωποι εύκολα επηρεάζονται από

διαδόσεις, από φήμες, από ψιθυρισμούς, από το τι θα πει ο ένας στον άλλον ψιθυριστά, στόμα με στόμα και εύκολα μπορούν να παραπλανηθούν.

Και στη συνέχεια το 787 συνήλθε στη Νίκαια η Ζ' δηλαδή Οικουμενική Σύνοδος, χάρη στην Αυτοκράτειρα Ειρήνη την Αθηναία για να αποκαταστήσει τα πράγματα, για να διατυπώσει τους σωστούς όρους της Πίστεως, να επαναφέρει την ορθή Πίστη και να διαφυλάξει και παραταύτα δεν έληξε η ταλαιπωρία, γιατί όπως πολλές φορές έχω αναφέρει σε διάφορες περιστάσεις και διάφορες συγκυρίες το κακό γίνεται πάρα πολύ εύκολα και το κακό δεν θέλει πολλούς ακόμη και ένας φτάνει για τον κακό.

Για σκεφτείτε να βρεθεί ένας άνθρωπος διεστραμμένος και να πάει να ρίξει ένα δηλητήριο στην πηγή από την οποία πίνουμε νερό όλοι μας στην πόλη μας, χιλιάδες θα ταλαιπωρήσουμε, χιλιάδες θα μολυνθούμε, χιλιάδες ενδεχομένως μπορεί να χάσουμε και τη ζωή μας ενώ το κακό θα το έχει κάνει μόνο ένας! Αντίθετα το καλό θέλει πολλούς, το καλό θέλει πανστρατιά, το καλό θέλει συμπόρευση δυνάμεων και το καλό θέλει πολύ υπομονή.

Πάρα πολύ εύκολα γκρεμίζεις, αλλά πολύ δύσκολα χτίζεις. Πάρα πολύ εύκολα αποκαθλώνεις, αλλά πολύ δύσκολα ανορθώνεις. Πάρα πολύ εύκολα μπορείς να βλάψεις τον άλλον και να διασπείρεις την βλάβη, αλλά πάρα πολύ δύσκολα μπορείς να επανορθώσεις, να αποκαταστήσεις την αδικία και συνήθως πάντοτε μένουν πίσω πληγές και σημάδια γι' αυτό και χρειάστηκαν και πολλά ακόμη χρόνια, ώστε να φτάσει η Αυτοκράτειρα Θεοδώρα το 843, δηλαδή 117 ολόκληρα χρόνια ταλαιπωρήθηκε ο τότε κόσμος, προκειμένου να αποφασιστεί οριστικά και

αμετάκλητα η Αναστήλωση και επιστροφή των Ιερών Εικόνων και μάλιστα αυτό το γεγονός να εορταστεί πάνδημα με Ιερά Λιτανεία όχι μόνο στη Μονή Στουδίου, όχι μόνο στη Βασιλίδα των Πόλεων, στην Κωνσταντινούπολη, αλλά σε όλη την Οικουμένη και σε όλη την Ορθοδοξία και αυτό το γεγονός εορτάζουμε σήμερα.

Άρα είναι πολύ σημαντικό να καταλάβουμε, ότι η Ορθοδοξία και η Ορθή Πίστη δεν είναι μία υπόθεση ενός ενθουσιασμού, δεν είναι μία εφήμερη τοποθέτηση, μία επιλογή μιας άποψης ή μίας γνώμης, ούτε πολύ περισσότερο είναι ένα lifestyle ή ένας τρόπος ζωής ή μία μόδα, η οποία έρχεται και παύεται. Προϋποθέτει υπομονή, προϋποθέτει επιμονή, προϋποθέτει καρτερία, προϋποθέτει συνέπεια, προϋποθέτει πιστότητα.

Αν δεν υπήρχαν άνθρωποι, που για έναν και πλέον αιώνα δεν είχαν μείνει αφοσιωμένοι στην αλήθεια, δεν είχαν μείνει ασυγκίνητοι από τα οποιαδήποτε κελεύσματα, τις κολακείες της εξουσίας, αν δεν υπήρχαν άνθρωποι οι οποίοι επέλεξαν να κολυμπήσουν κόντρα στο ρεύμα, κόντρα στο κύμα και να σταθούν όρθιοι και αφοσιωμένοι στην πίστη, να μην επηρεαστούν από το τι κάνουν οι πολλοί, αλλά το μόνο που τους ενδιέφερε είναι το τι είπε ο Θεός, τι είπε ο Χριστός, τι είπε η Παναγία, τι είπε η Εκκλησία και για αυτό διαφύλαξαν την πίστη και αυτούς όλους τους ήρωες της πίστεως τους μακαρίζουμε σήμερα και από την άλλη αναθεματίζουμε, ουσιαστικά ενθυμούμεθα ως πρότυπα αποφυγής όλους αυτούς που επέλεξαν τον εύκολο δρόμο, όλους αυτούς που επέλεξαν το βόλεμα είτε το προσωπικό, είτε το συναισθηματικό, όλους αυτούς, οι οποίοι επέλεξαν το σκοτάδι και όχι το φως και έβλαψαν και ταλαιπώρησαν την Εκκλησία.

Και μας φέρνει παραδείγματα πολλά η Αγία μας Εκκλησία κάθε μέρα. Παραδείγματα Ορθοδοξίας και τα παραδείγματα Ορθοδοξίας είναι οι Άγιοι μας κατ' εξοχήν γι' αυτό και λαμβάνουμε στο Άγιο Βάπτισμα μας το όνομα ενός Αγίου, για να μας δείχνει την Ορθοδοξία στη ζωή μας.

Αυτά είναι τα πρόσωπα, τα οποία μας δείχνουν ότι η Ορθοδοξία είναι μία πραγματικότητα και γι' αυτό αυτά τα πρόσωπα εικονίζονται και γι' αυτό και μέσα από αυτές τις εικόνες όπως μας διδάσκει η Αγία μας Εκκλησία δεν λατρεύουμε αυτό που βλέπουμε στην εικόνα, αλλά η προσκύνησή μας αναβαίνει εις το πρωτότυπο, γιατί αυτές οι εικόνες είναι αντανάκλαση της μεγάλης εικόνας και ποια είναι η μεγάλη εικόνα, ποιο είναι το αρχέτυπο;

Το κατ' εικόνα Θεού. Είναι ο ίδιος ο Δημιουργός Θεός. Οι Ορθόδοξοι άνθρωποι και οι Ορθόδοξοι Άγιοι εικονίζουν τον Αληθινό Θεό μέσα στον κόσμο, ενώ οι μη ορθόδοξοι άνθρωποι και μη ορθοπρακτούντες άνθρωποι, αυτό που φανερώνουν δεν είναι το Θεό μέσα στον κόσμο, αλλά τον διάβολο μέσα στον κόσμο, το κακό μέσα στον κόσμο, την πονηρία μέσα στον κόσμο, τη δολοπλοκία, το μίσος, τη διαίρεση, το διχασμό, το σχίσμα.

Αυτή είναι η αντιπαράθεση μεταξύ αλήθειας και ψεύδους και τολμάει ο Απόστολος Παύλος σήμερα εν έτει 2025 να μας φέρει ως παράδειγμα Ορθοδοξίας ένα πρόσωπο που έζησε πριν από τρεισήμισι χιλιάδες χρόνια, τον Μωυσή ο οποίος Μωυσής ενώ μπορούσε να επιλέξει όλα τα προνόμια που του χάριζε η υιοθεσία από την θυγατέρα Φαραώ, επέλεξε τον ονειδισμό του Χριστού, επέλεξε να συγκακουχηθεί με τον λαό του Θεού.

Για να δούμε πώς το περιγράφει ο Απόστολος Παύλος : «Πίστει Μωυσῆς μέγας γενόμενος ἤρνησατο λέγεσθαι υἱός θυγατρὸς Φαραώ». Με την πίστη που είχε ο Μωυσής, αυτός ο μεγάλος, ο εξαιρετικός με τα απίστευτα χαρίσματα, αυτό το παιδί που έπλεε πάνω στον ποταμό και τον πήρε στα χέρια της η θυγατέρα του Φαραώ, αρνήθηκε όλα τα προνόμια, αρνήθηκε κάθε βόλεψη, αρνήθηκε κάθε απόλαυση «μᾶλλον ἐλόμενος συγκακουχεῖσθαι τῷ λαῷ τοῦ Θεοῦ ἢ πρόσκαιρον ἔχειν ἁμαρτίας ἀπόλαυσιν», μάλλον προτιμώντας περισσότερο να υποφέρει μαζί με το λαό του Θεού, ο οποίος ζούσε μέσα στη δουλεία από τον Φαραώ, επέλεξε τη θέση του δούλου και όχι του δυνάστη, επέλεξε τη θέση του αδικούμενου και όχι

του αδικούντος, επέλεξε ο Μωυσής να πάει με τους αδύνατους και όχι με τους δυνατούς, «μείζονα πλοῦτον ἡγησάμενος τῶν Αἰγύπτου θησαυρῶν τὸν ὄνειδισμόν τοῦ Χριστοῦ» θεωρώντας μεγαλύτερο πλούτο από όλους τους θησαυρούς της Αιγύπτου τον ονειδισμό του Χριστού.

Για σκεφτείτε να θεωρεί κανείς πλούτο το να ονειδίζεται για τον Χριστό! Να θεωρεί κανείς πλούτο το να υποφέρει για τον Χριστό. Το να θεωρεί κανείς πλούτο το να συκοφαντείται για το Χριστό. Το να θεωρεί κανείς πλούτο να διώκεται για το Χριστό. Και ναι! Αυτή είναι η χαρά της Ορθοδοξίας: Η χαρά να υποφέρεις για την αγάπη του Χριστού γιατί ο Χριστός μας το υποσχέθηκε ότι «ἔσεσθε μισούμενοι ὑπὸ πάντων διὰ τὸ ὄνομά μου». Είναι τιμή για έναν χριστιανό να υποφέρει για την αγάπη του Χριστού, είναι τιμή και δόξα για ένα χριστιανό και απόδειξη ότι είναι ορθόδοξος χριστιανός όταν υποφέρει, όταν βάλλεται, όταν διώκεται.

Άλλωστε η αληθινή αγάπη είναι αυτή η οποία δοκιμάζεται, αυτή η οποία αμφισβητείται και η πιο ακριβής, η πιο πολύτιμη, η πιο σπουδαία έκφραση αγάπης

είναι η αγάπη προς τον εχθρό.

Άρα αν δεν υπάρχουν εχθροί πώς θα αξιωθούμε να ζήσουμε την αγάπη προς τους εχθρούς που είναι η ύψιστη μορφή Ορθοδοξίας; Γι' αυτό ακόμα και τις δυσκολίες της ζωής μας, τις ταλαιπωρίες, μέσα στο σπίτι, μέσα στην οικογένεια, μέσα στη φιλία, μέσα στην καθημερινότητα, είναι αλήθεια ότι μας πληγώνουν συμπεριφορές, απογοητεύομεθα, όταν διαρρηγνύονται σχέσεις, όταν έρχονται διαψεύσεις, όταν έρχονται προδοσίες, όταν τα πράγματα στη ζωή μας δεν πηγαίνουν όπως τα ονειρευτήκαμε, αλλά να δούμε και αυτές τις συνθήκες ως μία ευκαιρία για να δοκιμαστεί με την καλή έννοια η πίστη μας, για να φανερωθεί η υπομονή μας, για να καρποφορήσει μέσα στο έδαφος της καρδιάς μας η Χάρις του Αγίου Πνεύματος η συγχωρητικότητα, η αμνησικακία, η δυνατότητα να κοιτάζουμε μονάχα μπροστά και να μη γυρίζουμε πίσω.

Είναι δώρα του Θεού όλα αυτά και για έναν χριστιανό, για έναν Ορθόδοξο άνθρωπο, για έναν άνθρωπο που θέλει και αυτός να επαναλάβει τον λόγο που ακούσαμε στο σημερινό ευαγγέλιο το «έρχου καϊΐδε», είναι πρόκληση, είναι ευλογία να αγαπά τους πάντες. Πώς θα πούμε σε κάποιον που περνάει έξω από το Ναό αυτή την ώρα «έρχου καϊΐδε»;

Έλα μέσα δηλαδή να δεις αν εμείς δεν έχουμε αγάπη προς αυτόν και προς πάντας κι αν δεν έχουμε αγάπη μεταξύ μας. Πώς θα πούμε σε κάποιον να έρθει στο σπίτι μας, όταν το σπίτι μας δεν έχει μέσα γαλήνη και ηρεμία, να έρθει να δει τι; Την ταραχή, τη διχόνοια, τη σύγκρουση; Πώς θα πούμε σε κάποιον έλα στη Λαμία, έλα στην πόλη μας να εργαστείς, να ζήσεις αν δεν είμαστε έτοιμοι να του δείξουμε μια

πόλη που έχει αγάπη, που έχει καλοσύνη, που σκέφτεται μόνο το καλό για τον άλλο, που δε βγάζει κακή κουβέντα για άνθρωπο, που διευκολύνει τις ανθρώπινες σχέσεις, που αισθάνεται κανείς άνεση, ελευθερία, αγάπη, αποδοχή.

Πώς θα πούμε «έρχου καϊΐδε» σε κάποιον όταν μέσα στην καρδιά μας δεν υπάρχει ο Χριστός, δεν υπάρχει ειρήνη του Χριστού, δεν υπάρχει η Χάρις του Αγίου Πνεύματος.

Αυτή είναι η Ορθοδοξία, αυτή είναι η πρόκληση της Ορθοδοξίας και γι' αυτό θέλει κόπο, θέλει μόχθο, θέλει αγώνα. Οι ασκητές ήξεραν πολύ καλά και το εξέφρασαν με συνθήματα : Δώσε αίμα και λάβε πνεύμα. Πέθανε για να ζήσεις!

Αν δεν πεθάνει ο εγωισμός μας, αν δεν πεθάνει η φιλαυτία μας, αν δεν πεθάνουν οι συνήθειές μας, αν δεν πεθάνουν τα χούγια μας, αν δεν πεθάνουν οι νοοτροπίες μας, αν δεν πεθάνουν οι δεισιδαιμονίες μας, αν δεν πεθάνουν οι προκαταλήψεις μας, αν δεν πεθάνουν τα αρρωστημένα θέλω μας, δεν θα ζήσουμε Χριστό και Ορθοδοξία.

Γι' αυτό τούτη την ημέρα ιδιαίτερα της Ορθοδοξίας είναι μία μεγάλη ευκαιρία να αποφασίσουμε πώς θέλουμε να ζήσουμε. Θέλουμε να ζήσουμε ορθόδοξα με αγάπη ή θέλουμε να ζήσουμε εγκλωβισμένοι σε έναν βούρκο, σε μία γούρνα με λάσπη, μέσα στην κακομοιριά, μέσα στην κακεντρέχεια, μέσα στη μιζέρια, μέσα στη θλίψη, μέσα στη διαίρεση, μέσα στο διχασμό;

Πώς θέλουμε να ζήσουμε επιτέλους; Αυτή την απάντηση να δώσουμε στον εαυτό μας. Ούτε στο γείτονα, ούτε στη γειτόνισσα. Να τη δώσουμε μέσα στην καρδιά μας και να πάρουμε αποφάσεις ζωής, για να προχωρήσουμε μπροστά»!

Φωτογραφίες: Δημήτριος Ανάγνου